

Sygn. akt IV CNP 26/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w T.
z dnia 5 października 2011 r., sygn. akt VIII Ca [...],
w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko P. [...] SA w W. Oddziałowi Regionalnemu w [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęła skarga powódki A. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 5 października 2011 r. Skarżąca zarzucała niezgodność wyroku z przepisem art. 358¹ § 3 k.c. wskazując, że Sąd Okręgowy bezzasadnie oddalił powództwo przyjmując, że w przypadku umów ubezpieczenia zaopatrzenia dzieci zawartych na początku lat 90-tych nie zachodzą przesłanki sądowej waloryzacji świadczenia. Ponadto skarżąca zakwestionowała poczynione przez Sąd na marginesie głównego wyводу obliczenia ewentualnej zwaloryzowanej sumy przyjmujące za podstawę sumę ubezpieczenia a nie sumę uposażenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Celem tego instrumentu prawnego jest umożliwienie uzyskania prejudykatu pozwalającego na dochodzenie od Skarbu Państwa ewentualnego odszkodowania za szkodę wyrządzoną poprzez wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia w ramach wykonywania wymiaru sprawiedliwości (art. 417¹ § 2 k.c.). Wskazany instrument prawny jest o tyle wyjątkowy, że przełamuje podstawowe zasady rządzące postępowaniem cywilnym, w tym w szczególności skutki prawomocności orzeczenia sądu. Ustawodawca przyjął zatem w art. 424⁹ k.p.c., że Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi oczywiście bezzasadnej. Jak wskazuje się w orzecznictwie, oceny czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy natomiast dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2013 r., I CNP 42/12, niepubl.).

Z kolei w odniesieniu do pojęcia „niezgodnego z prawem orzeczenia” użytego w treści art. 424¹ § 1 k.p.c., w judykaturze występuje jednolity i ugruntowany pogląd, że chodzi tylko o takie orzeczenia, które są sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami oraz ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2012 r., I CNP 13/12, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia

7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007/2/35, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007/1/17, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2009 r., IV CNP 122/08, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, niepubl.).

Pomimo wskazania przez skarżącą, przyjmowanej w orzecznictwie wykładni art. 358 ¹ § 1 k.c. należy także uwzględnić, iż wykładnia ta nie zawsze była jednolita (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CK 790/04, niepubl.).

Nie ma wobec tego podstaw do przyjęcia, że podstawa niezgodności z prawem kwestionowanego wyroku sądu ma charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty.

Mając wszystko powyższe na uwadze, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., należało orzec jak w sentencji postanowienia.

aw

jw